

2. Czy art. 34 i 36 traktatu sprzeciwiają się stosowaniu aktu prawa krajowego, który zakazuje na terytorium kraju nie tylko produktów, które mogą zostać pomyłone ze środkami spożywczymi w rozumieniu art. 1 ust. 2 wspomnianej dyrektywy, ale także innych produktów, których wygląd może zachęcać konsumentów do nadania im innego przeznaczenia, niż przeznaczenie, dla którego zostały one wyprodukowane, pomimo że nie stanowią one preparatów niebezpiecznych w rozumieniu art. 2 dyrektywy 1999/45/WE⁽³⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 maja 1999 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich odnoszących się do klasyfikacji, pakowania i etykietowania preparatów niebezpiecznych?

⁽¹⁾ Dz.U. 2002, L 11, s. 4.

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 87/357/EWG z dnia 25 czerwca 1987 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich dotyczących produktów, których wygląd wskazuje na przeznaczenie inne niż rzeczywiste, zagrażających zdrowiu lub bezpieczeństwu konsumentów (Dz.U. L 192, s. 49).

⁽³⁾ Dyrektywa 1999/45/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 maja 1999 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich odnoszących się do klasyfikacji, pakowania i etykietowania preparatów niebezpiecznych (Dz.U. L 200, s. 1)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supremo Tribunal Administrativo (Portugalia) w dniu 24 kwietnia 2018 r. – Manuel Jorge Sequeira Mesquita / Fazenda Pública

(Sprawa C-278/18)

(2018/C 259/32)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Supremo Tribunal Administrativo

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Manuel Jorge Sequeira Mesquita

Druga strona postępowania: Fazenda Pública

Pytania prejudycjalne

Czy art. 135 ust. 1 lit. l) dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r., dotyczący zwolnienia transakcji dzierżawy nieruchomości⁽¹⁾, należy interpretować w ten sposób, że takie zwolnienie ma zastosowanie do umowy oddania do korzystania do celów rolniczych działek rolnych składających się z winnic spółce, której przedmiotem działalności jest działalność rolnicza, która to umowa została zawarta na okres jednego roku podlegający przedłużeniu o ten sam okres, a na jej mocy na koniec każdego roku należy jest odpowiedni czynsz?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. 2006, L 347, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de lo Social de Barcelona (Hiszpania) w dniu 24 kwietnia 2018 r. Magdalena Molina Rodríguez / Servicio Público de Empleo Estatal (SEPE)

(Sprawa C-279/18)

(2018/C 259/33)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de lo Social n° 33 de Barcelona

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Magdalena Molina Rodríguez

Strona pozwana: Servicio Público de Empleo Estatal (SEPE)

Pytanie prejudycjalne

Czy zakaz pośredniej dyskryminacji ze względu na płeć ustanowiony w art. 4 ust. 1 dyrektywy [Rady] 79/7/[EWG z dnia 19 grudnia 1978 r.] w sprawie stopniowego wprowadzania w życie zasady równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zabezpieczenia społecznego⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie takiemu przepisowi krajowemu jak art. 215.1.3 Ley General de la Seguridad Social (ustawy powszechnej o zabezpieczeniu społecznym) [zatwierdzonej przez RDLeg (królewski dekret ustawodawczy) 1/94], który, zgodnie z brzmieniem zmienionym Real Decreto Ley 5/2013 (królewskim dekretem z mocą ustawy 5/2013) z dnia 15 marca, w celu uzyskania dostępu do zasiłku dla bezrobotnych przez pracowników w wieku powyżej 55 lat wprowadza nowy wymóg — nieprzekraczania określonego poziomu dochodu w gospodarstwie domowym — jeżeli prowadzi to do znacznie większego ograniczenia w dostępie do tego zasiłku w grupie potencjalnych beneficjentek płci żeńskiej (w stosunku do beneficjentów płci męskiej), co potwierdzają dostarczone dane statystyczne?

⁽¹⁾ Dz.U. 1979, L 6, s. 24 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 5, t. 1, s. 215.

**Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 21 lutego 2018 r. w sprawie T-727/16
Repower / EUIPO, wniesione w dniu 24 kwietnia 2018 r. przez Repower AG**

(Sprawa C-281/18 P)

(2018/C 259/34)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Repower AG (przedstawiciele: adwokaci R. Kunz-Hallstein, H.P. Kunz-Hallstein, V. Kling)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej, repower.org

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu z dnia 21 lutego 2018 r. w sprawie T-727/16, pkt 1 sentencji w zakresie dotyczącym oddalenia skargi;
- stwierdzenie nieważności decyzji Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 3 sierpnia 2016 r. [sprawa R 2311/2014-5 (REV)];
- obciążenie EUIPO kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

1. EUIPO nie było uprawnione do zastąpienia uzasadnienia przekazania sprawy do ponownego rozpoznania w ramach postępowania przed Sądem. EUIPO zmieniło przedmiot sporu i naruszyło prawo do bycia wysłuchanym oraz obowiązek korzystania z przysługujących mu uprawnień dyskrecjonalnych.
2. W niniejszej sprawie nie znajduje zastosowania zasada ogólna prawa zezwalająca na uchylenie niezgodnego z prawem aktu administracyjnego. Właściwe uregulowanie nie zawiera luki prawnej. Postanowienia art. 80 i 83 rozporządzenia nr 207/2009 stanowią *lex specialis*.
3. Zgodnie z art. 83 rozporządzenia nr 207/2009 skarżąca nie była obciążona ciężarem dowodu w zakresie wykazania braku istnienia zasady uchylania niezgodnych z prawem aktów administracyjnych w państwach członkowskich.